

prism

คดีที่ไม่น่าเป็นไปได้
ในคดีทาส์เอน
斜め屋敷の犯罪

ชิมาดะ โซจิ

เขียน

เมธี ธรรมพิภาพ

แปล

“ฉันเบื่อเต็มทนกับการวางแผนเอาตัวรอดอันแสนน่าเบื่อหน่ายบนโลกใบนี้
ไอ้พวกป้ายคำ่ว่าชาติตระกูลหรืออะไรทำนองนั้นนะ
ฉันสายตายาวจนอ่านไม่ออกแล้วละ”
-ชิมาดะ โซจิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อกล่าวถึงคำคืนวันคริสต์มาสที่มีหิมะโปรยปราย เราอาจนึกถึงบรรยากาศอันอบอุ่นและเต็มไปด้วยความครื้นเครง บรรดาแขกเหรื่อที่มาเยี่ยมเยียนคฤหาสน์แพน้าแข็งหลังนี้ก็เช่นกัน แต่ใครจะคาดคิดว่าคำคืนที่เต็มไปด้วยความสุขนี้ จะกลายเป็นคืนเกิดเหตุที่ลึ้มไม่ลงไปชั่วชีวิต

คฤหาสน์แพน้าแข็งตั้งอยู่บนแหลมโซยะที่ยื่นเข้าไปในทะเล บริเวณเหนือสุดของฮอกไกโด และคฤหาสน์หลังนี้ยังมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งนั่นก็คือ *คฤหาสน์เอน* สาเหตุที่ได้ชื่อนี้ก็เพราะเจ้าของคฤหาสน์ตั้งใจสร้างให้มันเอนจริงๆ และอย่างที่เรารับกันดีว่า ที่ใดมีคฤหาสน์หน้าตาประหลาด ที่นั่นย่อมมีเหตุการณ์ประหลาด หลังคำคืนวันคริสต์มาสผ่านไป แยกคนหนึ่งถูกพบเป็นศพท่าทางประหลาดอยู่ในห้องปิดตาย และแน่นอนว่าเป็นเพียงศพแรก...

กลับมาอีกครั้งกับนิยายสืบสวนสอบสวนสุดเข้มข้น และการไขคดีอันแสนแยบคายของนักโหราศาสตร์ชื่อดัง มิตาโร คิโยชิ ถ้าพร้อมแล้วละก็... เราขอให้คุณไขปริศนานี้ให้ได้

prism

คำนำผู้แปล

หลังจากนักอ่านชาวไทยได้รู้จักกับนักสืบมิติไร คิโยชิ กับเพื่อนรัก อิชิโอกะ คาสึมิ มาแล้วจากหนังสือ *ฆาตกรรมจักรราศีเลือด* คราวนี้สองคู่หูกลับมาอีกครั้งเพื่อไขคดีฆาตกรรมในคดีหาสน์แม่น้ำแข็งบนเกาะฮอกไกโดกลางพายุหิมะ

เห็นแค่นี้ ผู้อ่านทุกท่านคงได้กลิ่นหอมหวาน (และคาวเลือด) ของพล็อตนวนิยายสืบสวนสอบสวนสุดคลาสสิก ทั้งกลุ่มแขกเหวี่ยงที่มาร่วมตัวกันในคดีหาสน์ของเศรษฐกิจ และคดีฆาตกรรมในห้องปิดตายภายในสถานที่ที่ถูกปิดกั้นจากโลกภายนอก วัตถุดิบเหล่านี้เคยรังสรรค์นวนิยายระดับโลกมาแล้วหลายต่อหลายเรื่อง จนที่แรกผมเองยังแอบหัวน้ใจอยู่เหมือนกันว่าคดีที่ไม่น่าเป็นไปได้ในคดีหาสน์เอน เล่มนี้จะไม่น้อยหน้าเรื่องอื่นๆ ใช่มั้ย

แต่เมื่ออ่านจบ ผมขอการันตีได้เลยว่าเล่มนี้ “ทำถึง” ไม่อ่ายเพื่อนนวนิยายเล่มอื่นๆ แน่ฮอน และถึงแม้พล็อตแนวนี้อาจเคยผ่านตาผู้อ่านมาบ้างแล้ว แต่อาจารย์ชิมาดะ โชจิ กลับนำวัตถุดิบสูตรสำเร็จเหล่านี้มาปรุงแต่งเป็นรสชาติที่แปลกใหม่ได้อย่างน่าทึ่ง และในฐานะผู้แปลก็กล้าป้ายยาชวนอ่านโดยไม่ขัดเขิน เป็นเรื่องที่ผมพูดได้เต็มปากว่า นวนิยายฆาตกรรมในคดีหาสน์มันต้องแบบนี้สิน่า!

หวังว่าคดีหาสน์เอนหลังนี้จะปลุกไฟนักสืบในตัวผู้อ่านทุกท่านให้ร่วมไขปริศนาด้วยความเพลิดเพลินนะครั๊บ

เมธี ธรรมพิภาพ

บทนำ

“ข้าเปรียบเสมือนราชันแห่งดินแดนที่มีแต่สายฝน แม้มีแต่ก็มีอาจทำ
สิ่งใด แม้เยาว์วัยแต่ก็ร่วงโรย

“ทั้งเหยื่อที่ล่าได้ เหยี่ยวตัวโปรด และชาวบ้านผู้มานอนตายที่ระเบียง
ด้วยความหิวโหย ไม่มีสิ่งใดจะปลอบประโลมราชันผู้นี้ได้เลย”

(ชาร์ลส์ โบดแลร์, *Le Spleen de Paris*)

ณ หมู่บ้านโอเตอร์ฟทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส มีสิ่งปลูกสร้างประหลาด
ชื่อ “วิหารเซอวาล” นุรุษไปรษณีย์ธรรมดาๆ นามว่าแฟร์ดีน็อง เซอวาล ได้
ทุ่มเทเวลา 33 ปี เพื่อสร้างวิหารในอุดมคติด้วยตัวคนเดียวจนเสร็จสมบูรณ์
เมื่อปี ค.ศ. 1912

วิหารแห่งนี้เป็นวิหารแบบอินเดียนซึ่งมีบางมุมดูคล้ายมัสยิดอาหรับ
และข้างๆ ทางเข้าซึ่งละม้ายประตูปราสาทของยุโรปยุคกลางก็มีกระท่อม
คนเลี้ยงสัตว์แบบสวิตเซอร์แลนด์ ดูไปคนละทิศละทาง แต่ก็นับเป็นปราสาท
ในฝันอย่างที่ว่า ใครๆ ต้องเคยจินตนาการถึงในวัยเด็กแน่นอน แนวคิดน่าเบื่อ
ของผู้ใหญ่อย่างเรื่องแบบแผน ความคุ้มค่าของงบประมาณ หรือหน้าตา
ในสังคม ทำให้พวกผู้ใหญ่ต้องมาใช้ชีวิตอย่างเบียดเสียดในกรุงโตเกียว

แน่นอนว่าชายชื่อแฟร์ดีน็อง เซอวาล ไม่ใช่คนมีการศึกษา ในบันทึก
ที่เขาทิ้งไว้เขียนอักขระผิดมากมาย บันทึกนี้บรรยายอย่างมีอารมณ์ร่วมว่า
ตนได้รับบัญชาจากพระเจ้าเป็นเจ้าว่าอย่างไร ถึงได้สร้างวิหารอันมีเอกลักษณ์
แห่งนี้ขึ้น

บันทึกบอกว่าภารกิจนี้เริ่มต้นจากการที่เขาเก็บหินกรวดรูปร่างประหลาดบนถนนมาหย่อนใส่กระเปาะระหว่างทำงานส่งจดหมาย ตอนนั้นเขาวลอายุ 43 ปีแล้ว หลังจากนั้นเขาก็เริ่มสละเวลากลับไปใหญ่สำหรับใส่ก้อนกรวดไว้คู่กับกระเปาะใส่จดหมาย จนสุดท้ายก็เริ่มใช้รถเข็นเพื่อส่งจดหมาย

จินตนาการได้ไม่ยากว่าพวกชาวบ้านในชนบทอันห่างไกลจะปฏิบัติอย่างไรต่อบุรุษไปรษณีย์พิลึกพิลั่นผู้นี้ แล้วเขาวลก็เริ่มงานก่อสร้างพื้นฐานโดยใช้ปูนซีเมนต์กับหินกรวดที่สะสมมา

ตัววิหารยาว 26 เมตร กว้าง 14 เมตร สูง 12 เมตร ใช้เวลาสร้างสามปี จากนั้นบนผนังก็เริ่มมีปูนซีเมนต์ปั้นเป็นรูปนกกกระเรียน เสือดาว นกกกระจอกเทศ ช้าง และจระเข้ ปรากฏเพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนเต็มผนัง แล้วเขาก็ยังสร้างน้ำตกกับรูปปั้นยักษ์ขนาดมหึมาอีกสามชิ้นด้วย

เมื่อเขาอายุ 76 ปี วิหารก็เสร็จสมบูรณ์ เขาจัดวางรถเข็นที่ช่วยงานเขาเรื่อยมาไว้ตรงตำแหน่งที่ดีที่สุดใวิหาร และสร้างบ้านหลังเล็กๆไว้ตรงทางเข้าวิหาร หลังเกษียณจากงานบุรุษไปรษณีย์ เขาก็อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้และใช้ชีวิตเฝ้ามองวิหาร แต่ดูเหมือนเขาไม่เคยคิดที่จะเข้าไปอาศัยในวิหารเลย

วิหารเขาวลในภาพถ่ายดูเหมือนสร้างจากวัสดุหุ้มนิมคล้ายบุคนเนีย¹ มีปูนปั้นและการตกแต่งต่าง ๆ นานาอันละเอียดประณีตยิ่งกว่าที่นครวัดประดับไว้อย่างสลบซับซ้อนทั่ววิหาร แม้จะมองรูปทรงโดยรวมและพื้นผิวผนังไม่ค่อยออกนัก แต่อิทธิพลของรูปปั้นและการตกแต่ง รวมถึงความสมดุลอันผิดเพี้ยนก็ทำให้วิหารดูบิดเบี้ยวอย่างประหลาด ในสายตาของผู้ที่ไม่ได้สนใจงานประเพณี ผลงานซึ่งเขาวลอุทิศชีวิตครึ่งหลังให้อาจเป็นเพียงของโบราณไร้ประโยชน์หรือกองเศษเหล็กเท่านั้น

การจะเรียกแฟร์ดีน็อง เขาวล ว่าเป็นคนเพื่อนเหมือนอย่างที่พวกชาวบ้านในหมู่บ้านโอเตอร์ฟเรียกกันนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่ความคิดสร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่ในวิหารแห่งนี้มีบางส่วนตรงกับความคิดสร้างสรรค์

¹ บุกญี่ปูน

ของอันโตนิโอ เกาดี สถาปนิกอัจฉริยะชาวสเปน และในปัจจุบัน “วิหารเซอวาล” แห่งนี้ก็กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพียงแห่งเดียวของหมู่บ้านโอเตอร์ฟีในชนบท และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่หาดูที่อื่นไม่ได้

หากกล่าวถึงคนประหลาดผู้หลงใหลในสถาปัตยกรรม ยังมีอีกคนหนึ่งที่จะลืมไม่ได้ นั่นคือพระเจ้าลูทวิชที่ 2 แห่งบาวาเรีย กษัตริย์ผู้สิ้นเพื่อน พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักในฐานะองค์อุปถัมภ์ของคีตกวีช็อริชาร์ด วากเนอร์ สิ่งที่พระองค์ทรงสนพระทัยอย่างแท้จริงตลอดพระชนม์ชีพมีเพียงการเคารพนับถือช็อริชาร์ด วากเนอร์ และการสร้างปราสาทเท่านั้น

ผลงานชิ้นเอกชิ้นแรกของพระองค์คือพระราชวังลินเดอร์โฮฟ แม้คนรุ่นหลังจำนวนมากจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าพระราชวังแห่งนี้เลียนแบบวัฒนธรรมราชวงศ์หุล์สของฝรั่งเศส แต่ถ้าได้ลองพักประตุหินแบบหมุนซึ่งอยู่บนภูเขาหลังพระราชวัง และเดินเข้าไปในอุโมงค์เพดานสูง ไม่ว่าใครก็คงรู้ว่าพระราชวังแห่งนี้ไม่ใช่สถาปัตยกรรมดาดิน

ภายในเป็นอุโมงค์อลังการฝีมือมนุษย์ มีทะเลสาบสีด่างกว้างใหญ่ ซึ่งมีเรือทรงหยอญุกลำใหญ่ลอยอยู่ แสงไฟหลากสีสั่นกะพริบ โต๊ะบนผิวน้ำประดิษฐ์จากกิ่งปะการังจำลอง ผนังประดับด้วยภาพแฟนตาซีวิจิตรบรรจง เมื่อได้เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ไม่ว่าใครก็ต้องถูกกระตุ้นจินตนาการ

กล่าวกันว่า หลังช็อริชาร์ด วากเนอร์ ผู้เป็นที่รักจากไป พระเจ้าลูทวิชที่ 2 ก็ทรงเก็บตัวอยู่ในพื้นที่มืดสลัวแห่งนี้ตั้งแต่ยามกลางวัน ทรงเฝ้าคำนึงถึงแต่เขา และเสวยพระกระยาหารที่โต๊ะปะการังจำลองตัวนี้ทุกวัน

ประเทศตะวันตกมีสิ่งปลูกสร้างลักษณะนี้และพวกคฤหาสน์ที่มีกลไกกลับเป็นจำนวนมาก แต่น่าเสียดายที่ประเทศญี่ปุ่นกลับไม่ค่อยมี

แม้คฤหาสน์นั้นอาจจะถือเป็นหนึ่งในคฤหาสน์กลไกกลับซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก แต่ก็แปลกไปเพื่อใช้งานจริง

อีกแห่งหนึ่งที่เป็นที่รู้จักค่อนข้างมากคือบ้านประหลาดชื่อ “นิโซเท” ในเขตฟูกางาวะ กรุงโตเกียว ซึ่งสร้างขึ้นหลังเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ใน

ภูมิภาคคันโตเมื่อปี ค.ศ. 1923 ในบันทึกระบุว่า มีบันไดทอดขึ้นไปชนเพดาน มีแก้วฝังอยู่ในรูไม้บนบานประตูเพื่อทำเป็นตาแมว และหน้าต่างบนประตู หน้าบ้านเป็นรูปห้าเหลี่ยม

บางทีในญี่ปุ่นอาจมี “วิหารเซอวาล” ที่อื่นๆ นอกจากนี้เหมือนกัน แต่ผมรู้จักแค่เพียงผิวกิน สถานที่ที่รู้จักอีกเพียงแห่งเดียวคือสิ่งปลูกสร้างชื่อ “คฤหาสน์เอน” ในจังหวัดฮอกไกโดเท่านั้น

ณ เกาะฮอกไกโด บริเวณเหนือสุดของประเทศญี่ปุ่น บนที่ราบสูงริมแหลม ไชยะซึ่งมองเห็นทะเลโอค็อตสค์อยู่เบื้องล่าง เป็นที่ตั้งของสิ่งปลูกสร้างหน้าตาประหลาดซึ่งคนในพื้นที่พากันเรียกกันว่า “คฤหาสน์เอน”

คฤหาสน์แห่งนี้ประกอบด้วยอาคารสไตล์ตะวันตกสูงสามชั้น มีเสายื่นออกมาจากกำแพงสีขาวราวกับสถาปัตยกรรมในสมัยสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 1 และมีหอคอยทรงกระบอกที่จำลองมาจากหอเอนเมืองปิซา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกติดกับตัวอาคาร

จุดที่แตกต่างจากหอเอนเมืองปิซาคือมีกระเจกติดอยู่ทั่วกำแพงหอคอยทรงกระบอก และบนกระเจกยังเคลือบอะลูมิเนียมแบบสุญญากาศ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือติดฟิล์มกระเจกเงาเอาไว้แน่นอน วันไหนท้องฟ้าแจ่มใส ภาพทิวทัศน์รอบ ๆ ก็จะสะท้อนบนหอคอยทรงกระบอกนี้

ริมที่ราบสูงนี้มีเนินเขาอยู่ เมื่ออยู่บนเนินแล้วก็มองกระเจกทรงกระบอกขนาดมหึมานี้ หรืออันที่จริงอาจควรเรียกว่ากระเจกเงา จะเห็นหอคอยกระเจกกับตัวอาคารสไตล์ตะวันตกดูราวกับภาพในจินตนาการ

บริเวณรอบ ๆ สุดลูกหูลูกตาไม่มีบ้านเรือนให้เห็น มีเพียงทุ่งร้าง ซึ่งหญ้าแห้งส่ายไหวไปตามแรงลม ถ้าจะไปย่านชุมชนซึ่งมีบ้านเรือนจะต้องเดินผ่านด้านข้างของคฤหาสน์หลังนี้ ลงจากที่ราบสูง และเดินต่ออีกราวสิบนาที

ในเวลาดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า หอคอยซึ่งตั้งตระหง่านกลางทุ่งหญ้าในสายลมหนาวเห็นอย่างกว้างจะสะท้อนแสงอาทิตย์เป็นสีทองอร่าม โดยมีเบื้องหลังเป็นผืนทะเลแผ่กว้างอยู่ทางทิศเหนือ

ไม่รู้ด้วยเหตุผลใด ผืนทะเลเย็นเยือกทางทิศเหนือจึงมี สัตว์น้ำเข้ามา ชวนให้รู้สึกว้าวุ่นลงเนินแล้วเอามือแช่ลงไปในน้ำทะเล นิ้วจะ ต้องถูกย้อมเป็นสีน้ำหมึกแน่ ส่วนหอคอยทรงกระบอกขนาดมหึมาซึ่ง สะท้อนแสงเป็นสีทองตรงด้านหน้าก็ดูละม้ายศาสนสถาน น่าเกรงขามยิ่งกว่า เทวรูปองค์ใด

ด้านหน้าอาคารสไตล์ตะวันตกมีลานกว้างปูแผ่นหินและมีประติมากรรม ตั้งอยู่กระจัดกระจาย แล้วยังมองเห็นบ่อน้ำเล็กๆ กับบันไดหินด้วย ส่วน ตรงดินหอคอยมีพื้นที่ดูคล้ายแปลงดอกไม้เป็นรูปพัดคลี่ ที่ว่า “ดูคล้าย” เนื่องจากตอนนั้นพื้นที่ดังกล่าวสร้างทรุดโทรมเพราะขาดคนดูแล

ปัจจุบันทั้งอาคารสไตล์ตะวันตกและหอคอยถูกปล่อยร้าง แม้จะ ปล่อยยาวนานแล้ว แต่ก็ไม่มีแว่วว่าจะมีใครซื้อ คาดว่าสาเหตุที่สำคัญกว่า การตั้งอยู่ในที่ห่างไกล เป็นเพราะคฤหาสน์นี้เคยเกิดเหตุฆาตกรรมมาก่อน

จะว่าไปคดีฆาตกรรมดังกล่าวก็มีองค์ประกอบพิลึกพิลั่น จนแม้แต่ ผู้ที่ชื่นชอบเรื่องประหลาดยังต้องตกตะลึง ดังนั้นต่อจากนี้ผมจึงขอเล่าเรื่อง “คดีที่ไม่น่าเป็นไปได้ในคฤหาสน์เอน” เพื่อคนกลุ่มนี้

และอันที่จริง ผมยังไม่รู้จักคดีไหนที่มีองค์ประกอบพิลึกพิลั่นครบถ้วน จนไร้ที่ติเท่าคดีนี้เลย แน่แน่นอนว่าเวทีของคดีนี้คือคฤหาสน์เอนบนที่ราบสูง แสงอ่าวว่างแห่งนี้เอง

อาคารสไตล์ตะวันตกกับหอคอยนี้มีความคล้ายคลึงกับพระราชวังของพระเจ้า ลูทวิชที่ 2 มากกว่าวิหารเซอวาล เพราะผู้ที่สร้างสิ่งปลูกสร้างเหล่านี้คือเศรษฐี ผู้มีทั้งทรัพย์สินและอำนาจเช่นพระราชินีในยุคปัจจุบัน

ทว่าฮามาโมโตะ โคซาบุโร ประธานบริษัทฮามาดีเซล จำกัด ไม่ได้ มีสภาพจิตใจแตกต่างจากคนทั่วไปเหมือนอย่างที่เราได้ยินชื่อ เซอวาล หรือ พระเจ้าลูทวิชที่ 2 เป็น เขาเพียงแค่นิยมชมชอบเป็นการส่วนตัวเท่านั้น และ ที่ความห่มเหของเขามีมากกว่าคนทั่วไปก็เพราะเขากำลังทรพณ์นั่นเอง

และที่สำคัญ เขาเองก็อาจกำลังเป็นทุกข์กับความเบื่อหน่าย หรือไม่ ก็ความซึมเศร้าอย่างที่เขาไปถึงจุดสูงสุดส่วนใหญ่มักประสบกัน ไม่ว่าจะ

ที่ไหนบนโลกก็พบเห็นได้บ่อยครั้งว่า น้ำหนักของเหรียญเงินที่เก็บสะสมไว้บนหัวจะกดทับจนทำให้สภาพจิตใจของคนเราบิดเบี้ยวไม่มากก็น้อย

ทั้งอาคารสไตล์ตะวันตกและหอคอยไม่ได้มีโครงสร้างที่น่าตกตะลึงเป็นพิเศษ แม้ภายในจะมีกลไกคล้ายเขาวงกตเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้สลับซับซ้อน ถ้าได้ฟังคำอธิบายสักครั้งก็คงไม่หลงเข้าใจเป็นหนที่สองหรือสามมันไม่ได้มีผนังหนึ่หนุ่ได้ อุโมงค์ใต้ดิน หรือเพดานร่วงลงมา สาเหตุที่สิ่งปลูกสร้างนี้เป็นที่สนใจของผู้คนก็ตรงตามชื่อที่คนท้องถิ่นเรียก เพราะทั้งอาคารสไตล์ตะวันตกและหอคอยถูกสร้างให้เอนตั้งแต่แรก ด้วยเหตุนี้หอคอยกระຈຈจึงมีชื่อว่า “หอเอน”

สำหรับอาคารสไตล์ตะวันตก ขอให้ผู้อ่านลองนึกภาพว่าวางกล่องไม้ขีดโดยคว่ำด้านที่ใช้จุดไม้ขีดลงล่าง แล้วใช้นิ้วดันให้กล่องเอนเล็กน้อยราวห้องศาศหรือไม้เกินห้องศาศ แทบจะไม่สังเกตเห็นจากภายนอก แต่เมื่อเดินเข้าไปข้างในจะพบภาพที่ชวนตะลึง

อาคารสไตล์ตะวันตกทอดตัวจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ และเอนจากทิศเหนือไปทางทิศใต้ แน่แน่นอนว่าอาคารติดตั้งหน้าต่างทิศเหนือและทิศใต้เหมือนกับบ้านเรือนทั่วไป แต่ปัญหาคือกำแพงทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก หน้าต่างและขอบหน้าต่างบนกำแพงสองฝั่งนี้ติดตั้งโดยทำมุมตามปกติกับพื้นดิน ดังนั้นเมื่อสายตาคู่คนเคยกับสภาพภายในอาคารก็จะรู้สึกเหมือนไข่มต้ที่ร่วงอยู่บนพื้นแล้วลั้งขึ้นไปตามทางลาด ความรู้สึกนี้จะเกิดกับผู้ที่พำนัในอาคารเพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะถ้าอยู่ไปนานๆ สมองจะเริ่มผิดเพี้ยนไปเอง

หากบอกว่าฮามาโมโตะ โคซาบุโร เจ้าของคฤหาสน์มีนิสัยเหมือนเด็กและชอบใจเวลาเห็นแขกที่ตนเชิญมายังคฤหาสน์ประหลาดหลังนี้มีอาการงวยก็จะอธิบายได้ว่าทำไมคดีนี้ถึงได้จัดเวที่ผิดแผกไปจากหลักสามัญสำนึกถึงอย่างนั้นการมีนิสัยเหมือนเด็กเช่นนี้ก็ทำให้สั่นเปลืองเงินทองเหลือเกิน

เขาอายุเกือบเจ็ดสิบปี ภรรยาเสียชีวิตไปแล้ว และใช้ชีวิตปลั้วเวกอยู่สุดแดนเหนือแห่งนี้พร้อมกับชื่อเสียงที่สั่งสมมาตลอดชั่วชีวิต

เขาฟังเพลงคลาสสิกที่ชื่นชอบ นิยมเรื่องสืบสวนสอบสวน และยัง

ชอบศึกษาของเล่นกลไก รวมถึงตุ๊กตากลไกของประเทศเป็นงานอดิเรกของสะสมเหล่านี้มีมูลค่าพอๆ กับเงินทุนของบริษัทเอสเอ็มอี และถูกเก็บรักษาอยู่ใน “ห้องเท็งงู” หรือห้องหมายเลข 3 ซึ่งบนผนังเต็มไปด้วยหน้ากากเท็งงู ปีศาจหน้าแดงจมูกชี้เป็นแท่งยาวตามตำนานของญี่ปุ่น

ในห้องนี้ยังมีหุ่นขนาดเท่าคนจริง เขาเรียกหุ่นตัวนี้ว่าโกเล็มบ้าง แจ็กบ้าง มีตำนานเล่าขานมาตั้งแต่สมัยหุ่นตัวนี้ยังอยู่ที่ยุโรปว่า มันจะเคลื่อนไหวได้ในคืนที่มีลมพายุ ความจริงแล้วจากกล่าวได้ว่าหุ่นตัวนี้นั้นแหละที่เป็นกุญแจสำคัญของคดีปริศนาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ณ คฤหาสน์ในแดนเหนือหลังนี้

แม้ฮามาโมโตะ โคซาบุโร จะมึนงานอดิเรกแปลกประหลาด ทว่าเขาก็ไม่ใช่คนประหลาดแต่อย่างใด เมื่อถึงฤดูที่ทิวทัศน์รอบคฤหาสน์สวยงามน่ารื่นรมย์ เขาจะเชิญชวนคนมาที่คฤหาสน์เพื่อสนทนา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าที่เขาทำเช่นนี้เพราะหวังจะได้พบสหายผู้มีความชื่นชอบแบบเดียวกัน ทว่าเขากลับไม่เคยสมหวัง หากเรื่องราวนี้เปิดมาขึ้นเมื่อไร ผู้อ่านก็คงจะเข้าใจได้ทันทีว่าเป็นเพราะเหตุใด

เหตุการณ์ในคืนคริสต์มาสปี ค.ศ. 1983 แน่นนอนว่าในสมัยนั้น คฤหาสน์เอนหรือที่ถูกคือ “คฤหาสน์แพนน้ำแข็ง” มีผู้ดูแลกินนอนอยู่ในคฤหาสน์ นั่นก็คือสองสามีภรรยาอายุากวาระ ฝ่ายชายชื่อโคเฮ ฝ่ายหญิงชื่อชิคาโกะ ทั้งสองดูแลคฤหาสน์ด้วยความเอาใจใส่ รวมถึงพุ่มไม้ในสวนและลานกว้างปูแผ่นหินก็ได้รับการดูแลทุกซอกทุกมุม แต่ทั้งหมดกลับถูกปกคลุมด้วยหิมะหนา

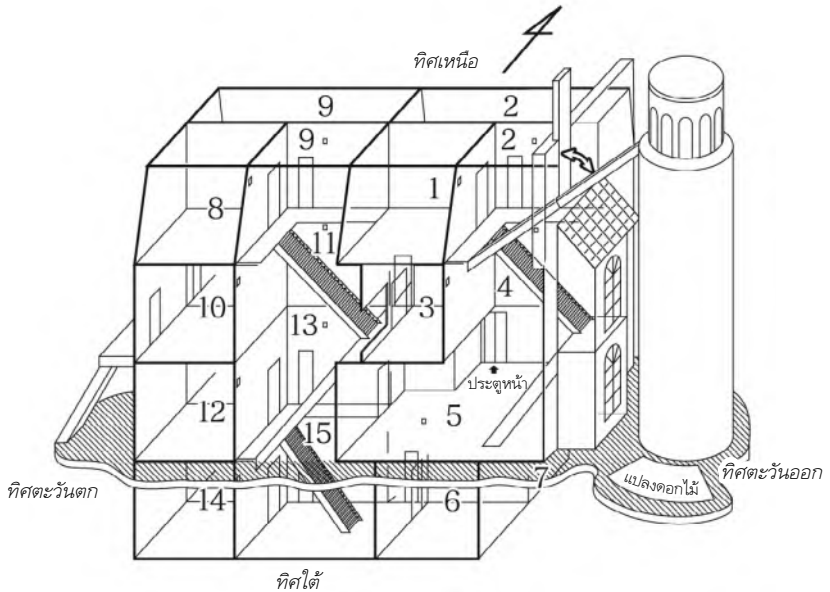
เมื่อเห็นบริเวณโดยรอบก็ยากจะเชื่อว่าเป็นผลมาจากพายุหิมะอันคลุ้มคลั่ง พื่นลุ่มๆ ดอนๆ แผ่กว้างเป็นสีขาวละมุน โดยมีพื้นดินสีหิมะแห้งกลับไหลอยู่ข้างใต้ อีกทั้ง ชวนให้รู้สึกว้า บนพื้นสีขาวราวผ้าปูสักหลาดมีคฤหาสน์เอนหลังนี้เพียงหลังเดียวที่เป็นสิ่งปลูกสร้างโดยฝีมือมนุษย์ ต่อให้ตามหาจนสุดขอบโลกก็ตาม

ทุกวันหลังดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า และทะเลโอคือตสร์ก็มีสีหม่นลง จะมองเห็นแพนน้ำแข็งลอยเบียดเสียดและเคลื่อนเข้ามาจากเส้นขอบฟ้า

แพ้น้ำแข็งเหล่านี้อีกกลุ่มไปทั่วผืนน้ำราวกับใบบัว บนท้องฟ้าสีหมองหม่น มีเสียงกระซิบคล้ายลมหนาวครวญครางเป็นเสียงสูงบ้างต่ำบ้างลอยมาให้ได้ยินไม่หยุดหย่อน

ไม่นานนักแสงไฟในคดีอาชญากรรมก็สว่างไสวขึ้น และหิมะก็เริ่มโปรยปรายอีกครั้ง ภาพนี้ชวนให้ทุกคนรู้สึกขมขื่นเล็กน้อย

<คฤหาสน์แพนน้ำแข็ง>

ภาพ 1

การจัดสรรห้องพักในคืนคริสต์มาสของ <คฤหาสน์แพนน้ำแข็ง>

ห้องหมายเลข 1	ไอคุระ คุมิ	ห้องหมายเลข 10	อุเอเดะ คาสึยะ (ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา)
ห้องหมายเลข 2	ยามาโมโตะ เอโกะ	ห้องหมายเลข 11	(ห้องป้องกันน้ำ)
ห้องหมายเลข 3	(ห้องเก็บของเก่า)	ห้องหมายเลข 12	โทงะ มาซากิ
ห้องหมายเลข 4	(ห้องสมุด)	ห้องหมายเลข 13	คุซากะ ชุน
ห้องหมายเลข 5	(ห้องรับแขก)	ห้องหมายเลข 14	คิคุโอกะ เอกิจิ (ห้องทำงาน)
ห้องหมายเลข 6	คาจิวาระ ฮารุโอะ	ห้องหมายเลข 15	(ห้องว่าง)
ห้องหมายเลข 7	ฮายากาวะ โคเฮ และภรรยา	หอคอย	ยามาโมโตะ โคซามุโระ
ห้องหมายเลข 8	ยามาโมโตะ โยชิฮิโกะ		
ห้องหมายเลข 9	คานานิ มิจิโอะ และภรรยา		

ตัวละคร

<ผู้อยู่อาศัยในคดีอาชญากรรมหน้าแข็ง>

ฮามาโมโตะ โคซาบุโร (อายุ 68 ปี)	ประธานบริษัทฮามาโมโตะ เจ้าของคดีอาชญากรรมหน้าแข็ง
ฮามาโมโตะ เอโกะ (อายุ 23 ปี)	ลูกสาวคนเล็กของโคซาบุโร
ฮายากาวะ โคเฮ (อายุ 50 ปี)	คนขับรถและพ่อบ้าน กินนอนในคดีอาชญากรรม
ฮายากาวะ ชิโกโกะ (อายุ 44 ปี)	ภรรยาของโคเฮ แม่บ้าน
คาจิวาระ ฮารุโอะ (อายุ 27 ปี)	พ่อครัว กินนอนในคดีอาชญากรรม

<แขก>

คิกุโอกะ เอจิ (อายุ 65 ปี)	ประธานบริษัทคิกุโอกะเบริง
ไอนุระ คุมิ (อายุ 22 ปี)	เลขานุการและผู้รักของคิกุโอกะ
อุเอะดะ คาสึยะ (อายุ 30 ปี)	คนขับรถ ลูกจ้างของคิกุโอกะ
คานาอิ มิจิโอะ (อายุ 47 ปี)	ผู้บริหารระดับสูงของบริษัทคิกุโอกะเบริง
คานาอิ ฮิโรชิ (อายุ 38 ปี)	ภรรยาของมิจิโอะ
คุซาคะ ฮิโระ (อายุ 26 ปี)	นักศึกษามหาวิทยาลัยแพทยจุเอ
โทโมะ มาซึกิ (อายุ 24 ปี)	นักศึกษามหาวิทยาลัยโตเกียว
ฮามาโมโตะ โยชิฮิโกะ (อายุ 19 ปี)	นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเคโอ
	หลานชายของพี่ชายของโคซาบุโร

<เจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้เกี่ยวข้อง>

อุชิโกชิ ฮารุโระ	หัวหน้าตำรวจสืบสวน สถานีตำรวจอำเภอซัปโปโร
	จังหวัดฮอกไกโด
โอซากิ	ตำรวจสืบสวน สถานีตำรวจอำเภอซัปโปโร
	จังหวัดฮอกไกโด
โอกุมะ	สารวัตร สถานีตำรวจอำเภอวัคกาโน
	จังหวัดฮอกไกโด
อานัน	ตำรวจชั้นประทวน สถานีตำรวจอำเภอวัคกาโน
	จังหวัดฮอกไกโด
มิตาไร คิโยชิ	นักโหราศาสตร์
อิชิโอกะ คาสึมิ	เพื่อนของมิตาไร คิโยชิ

องก์ที่ 1

“หาก จะมีการเต้นระบำใดในโลกที่ช่วยคลายความเบื่อหน่ายอย่างแท้จริงได้
นั่นก็คือการเต้นระบำของผู้ตาย”

ฉากที่ 1 ประตุน้ำคฤหาสน์แพน้ำแข็ง

เสียงจอแจของผู้คนในคืนคริสต์มาสท่ามกลางหิมะสีขาวเล็ดลอดมาจาก
ห้องรับแขกในตัวคฤหาสน์

ขณะที่หิมะโปรยปรายเบาๆ รถเบนซ์สีดำก็วิ่งขึ้นทางลาดมาพร้อม
เสียงไซเรนล้อลูยหิมะ รถคันนี้เป็นรถของแขกผู้ได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยง

ประตุน้ำคฤหาสน์เปิดทิ้งไว้ ฮามาโมโตะ โคซาบุโร ยืน
คาบไปบ๊วยหน้าประตู โดยมีผ้าพันคอเด่นสะดุดตาอยู่รอบลำคอ ผมของเขา
สีเงินล้วน จมูกโด่ง ร่างกายไม่มีเนื้อส่วนเกิน ทำให้เดาอายุค่อนข้างยาก
หลังจากหยิบไปบ๊วยออกจากปากพร้อมพ่นควันสีขาว เขาก็หันมองด้านข้าง
ด้วยรอยยิ้ม

เอโกะลูกสาวคนเล็กยืนอยู่ตรงนั้น เธอสวมค็อกเทลเดรสที่ดูราคาแพง
เผยไหล่ดูน่าจะหนาว และรวบผมขึ้น จมูกของเธอจุ่มเหมือนผู้เป็นพ่อ แม้
กรรมจะยืນมาก แต่ก็ยังเรียกได้ว่าเป็นคนสวย เธอตัวสูง สูงกว่าพ่อเล็กน้อย
ด้วยซ้ำ

ในคำคืนเช่นนี้ พวกผู้หญิงยอมแต่งหน้าจัด เธอเฝ้าปากแน่นราวกับ
ประธานบริษัทที่กำลังนั่งเฝ้าฟังสมาชิกสหภาพแรงงานพูดพร่ำ

รถคันหนึ่งแล่นเข้ามาใต้หลังคาประตูบ้านซึ่งเปิดไฟสีเหลือง ทันทีที่รถจอดลงตรงหน้าสองพ่อลูก ประตูรถก็พลันเปิดออกอย่างแรง ชายตัวโตผมบางรีบร้อนลงจากรถและเหยียบลงไปบนพื้นหิมะ

“ไอ้โฮ อุตส่าห์ลำบากมารอรับ ขอบพระคุณมากครับ!”

คิคุโอกะ เอากิ ผู้มีรูปร่างใหญ่พูดเสียงดังจนเกินความจำเป็น พลาฟั่นลมหายใจสีขาวโหมง ดูเหมือนเขาจะติดนิสัยชอบพูดเสียงดัง ชายผู้เหมาะกับการลงพื้นที่คุมงานโดยกำหนดอย่างเขาพบเห็นได้บ่อยในสังคม อาจเพราะเช่นนี้ เสียงของเขาจึงแหบพร่า

เจ้าของคฤหาสน์พยักหน้าช้าๆ ส่วนเอโกะกล่าวทักทายแขก

หญิงร่างเล็กตามหลังคิคุโอกะลงมาจากรถ เรื่องนี้สร้างความกังวลใจและเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดสำหรับสองพ่อลูกเจ้าของคฤหาสน์ หรืออย่างน้อยก็สำหรับผู้เป็นลูกสาว หญิงคนนั้นสวมเดรสสีดำ คลุมทับด้วยเสื้อโค้ตขนเสือดาวโดยไม่สอดแซน เธอเดินลงจากรถโดยขยับสะโพกอย่างสง่างามไม่เบา สองพ่อลูกฮามาโมโตะไม่เคยเจอหญิงคนนี้นมาก่อน เธอมีใบหน้าที่เล็ก ดูน่ารักน่าเอ็นดู ชวนให้นึกถึงลูกแมว

“ขออนุญาตแนะนำให้คุณรู้จักนะครับ นี่เลขาฯของผม ชื่อไอคุระ คุมิครับ...นี่คุณฮามาโมโตะ”

คำพูดของคิคุโอกะฟังดูเหมือนโอ้อวด แม้จะพยายามเก็บกลั้นไว้ก็ตาม ไอคุระ คุมิ ยิ้มหวานแล้วพูดเสียงสูงจนน่าตกใจว่า เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบค่ะ

เอโกะไม่ได้ยินเสียงของคุมิเลยแม้แต่หน่อย เธอรีบก้มมองที่นั่งคนขับและแจ้งอุโอะเดะ คาสึยะ ผู้เคยพบหน้ากันมาแล้วว่าให้เธอรถไปจอดที่ไหน

ฮายากาวะ โคเฮ ซึ่งยืนรออยู่ข้างหลังพาแขกทั้งสองไปที่ห้องรับแขกเมื่อลับตาไป ฮามาโมโตะ โคซาบุโร ก็เผยยิ้มอารมณ์ดีอยู่ครู่สั้นๆ ไอคุระ คุมิ เป็นเลขาฯคนที่เท่าไรของคิคุโอกะแล้วนะ ถ้าไม่จดไว้ก็ไม่มีความจำได้แน่ ต่อจากนี้เธอคงหารายได้ด้วยการตั้งใจทำหน้าที่เลขาฯ เช่น นั่งตักคิคุโอกะหรือเดินควงแขนกันในบ้านกินซ่า

“พ่อ”

เอโกะเอ๋ย

“มีอะไร”

โคซาบุโรตอบทั้งๆ ที่ปากยังคาบไปป์

“พ่อไม่ต้องอยู่ตรงนี้ก็ได้อะ แยกเหลือแค่โทงิและคุณคานากิกับภรรยา
ใช้ไหม พ่อไม่ต้องอุตส่าห์รอต้อนรับหรอก เตียวหนูอยู่รอกับคุณโคเฮเอง
พ่อไปดูแลคุณคึกโกะเถอะ”

“อืม เอาแบบนั้นก็ได้อ...ว่าแต่แกแต่งตัวแบบนี้คงหนาวแย่ เตียวก็เป็นหวัดหรอก”

“ก็จริง...ฉันฝากบอกคุณชิคาโกะให้ช่วยเอาขนมมังกิออกมาให้หน่อย
ได้ไหม อันไหนก็ได้ แล้วให้คุณซาคะช่วยเอามาให้หนูที่นั่นนะ โทงิใกล้จะมาถึง
แล้ว ให้คุณซาคะมาอยู่รอต้อนรับด้วยจะดีกว่า”

“ได้สิ คุณโคเฮ คุณชิคาโกะอยู่ไหน”

โคซาบุโรหันหลังไปถาม

“เมื่อครู่นี้อยู่ในครัวนะครับ...”

ทั้งสองพูดคุยกัน ก่อนจะหายเข้าไปในคฤหาสน์

เมื่อเหลือตัวคนเดียว เอโกะจึงเริ่มถอดแขนเปลือยเปล่าของตน
หลังจากฟังเพลงของโคล พอร์เตอร์ ไปสักพักก็มีชนสัตรีคลุมลงบนบ่าเธอ
อย่างนุ่มนวล

“ขอบคุณ”

เอโกะหันหลังไปบอกคุณซาคะ ชุน อย่างเฉยชา

“โทงิมาข้างัง”

คุณซาคะเอ๋ย เขาเป็นชายหนุ่มผิวขาว หน้าตาหล่อเหลาทีเดียว

“ซัปรถฝ่าหิมะคงจะลำบากน่าดู เขาซัปรถไม่คล่องตัว”

“ก็เป็นอย่างนั้น”

“นายต้องรออยู่ตรงนี้นะกว่าเขาจะมา”

“ได้สิ...”

เกิดความเจ็บขึ้นชั่วครู่ และในที่สุดเอโกะก็เกร็นแบบให้ดูไม่ตั้งใจ

“เมื่อกี้เห็นเลขาของคุณคึกโกะหรือเปล่า”

“อืม เห็น ทำไมเหรอ...”

“รสนิยมดีไม่ใช่เล่นนะ”

“...”

“คนเรานี้อยู่ที่การเลี้ยงดูจริงๆ”

เธอกล่าวพลางขมวดคิ้ว ส่วนใหญ่แล้วคำพูดคำจาของเอโกะมักเผยถึงอารมณ์ที่เธอเก็บไว้ภายใน และก่อให้เกิดผลลัพธ์อันน่าพิศวงต่อบรรดาชายหนุ่มรอบตัวเธอ

รถซีดานขนาดกลางที่ผลิตในประเทศญี่ปุ่นวิ่งขึ้นทางลาดมาพร้อมเสียงราวกับเครื่องยนต์กำลังหอบ

“น่าจะมาถึงแล้วนะ!”

รถแล่นมาจอดเทียบด้านข้าง หน้าต่างรถเปิดออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นใบหน้ามีน้ำมีนวลสวมแว่นตากรอบเงินก็ปรากฏขึ้น นำแปลกที่บนใบหน้านั้นมีเหงื่อซึมเล็กน้อย ผู้ที่อยู่บนรถแถมประตุนิดๆ แล้วกล่าวอย่างว่าวุ่นทั้งที่ยังนั่งอยู่ว่า คุณเอโกะ ขอบคุณที่เชิญนะครับ

“มาช้าจริง”

“ถนนที่มีหิมะแบบนี้ขับยากนะ โอ้! วันนี้สวยเป็นพิเศษเลยนะครับ คุณเอโกะ นี่ของขวัญคริสต์มาสครับ”

เขายื่นห่อทรงรียาวมาให้

“ขอบคุณ”

“อ้าว คุณากะ ยืนอยู่ตรงนี้ด้วยเหรอเนี่ย”

“อยู่สิ หนาวจนเกือบจะแข็งอยู่แล้ว รีบเอารถไปจอดเร็วเข้า”

“จริงด้วย”

ทั้งสองเป็นเพื่อนที่นัดดื่มกันนานๆ ครั้งที่โตเกียว

“รีบเอารถไปจอดเถอะ รู้ใช่ไหมว่าต้องจอดตรงไหน ที่เดิมนั่นแหละ”

“อืม ผมรู้”

รถขนาดกลางแล่นโคลงเคลงบนหิมะอ้อมไปด้านหลัง โดยมีคุณากะวิ่งเหยาะๆ ตามหลังรถไป

จากนั้นรถแท็กซี่ก็แล่นขึ้นทางลาดเข้ามาแทนที่ เมื่อประตูเปิดก็มีชาย

รูปร่างผอมก้ำวลงมาเหยียบหิมะ เขาคือคานาอิ มิจิโอะ ลูกน้องของคิคุโอะ เขาค่อมหลังรอรกรยาสุดที่รักที่ยังอยู่บนรถแท็กซี่ ท่าทางของเขาชวนให้นึกถึงนกกระเรียนที่บินมายังทุ่งหิมะเพียงลำพัง ในที่สุดฮัตสึเอะกรรยาผู้มีรูปร่างดีตรงข้ามกับสามีก็ก้าวลงจากเบาะคับแคบด้วยท่าทางเหมือนหุ่่มสุดแรงเพื่อหนีออกมา

“ไอ้ คุณหนู วันนี้ต้องขอรบกวนอีกครั้งนะครับ”

ชายตัวผอมกล่าวด้วยรอยยิ้ม พุดแบบนี้อาจฟังดูน่าสงสาร แต่คานาอิ มิจิโอะ ผู้นี้ยิ้มบ่อยมากเกินไปจนกล้ำเนื้อบั้นไบหน้าเหมือนจะขยับไม่ได้เสียแล้ว อาจเรียกได้ว่าเป็นอาการผิดปกติที่เกิดจากหน้าที่การงาน ดูราวกับว่าถ้าออกแรงเกร็งกล้ำเนื้อไบหน้าแค่เพียงนิดเดียวก็จะปลิ้นบ้นรอยยิ้มบ่อยได้ทันที ไม่ว่าเจ้าของไบหน้าจะต้องการเช่นนั้นหรือไม่ ไมสิ อันที่จริงชายคนนี้อาจต้องออกแรงเกร็งกล้ำเนื้อไบหน้าเวลาจะแสดงสีหน้าอื่นที่ไม่ใช่ยิ้มมากกว่า

เอโกะคิดอยู่บ่อยๆ ว่า เวลาพยายามนึกถึงไบหน้าของชายผู้นี้ เธอจะนึกถึงสีหน้าปกติของเขาไม่ออก ถ้าจะให้จินตนาการถึงไบหน้าปกติของคานาอิละก็ ให้เธอนึกถึงรอยยิ้มของมกุฎราชกุมารโชโตคุย่งง่ายกว่าตั้งเยอะ แม้จะยังไม่เคยเห็นมกุฎราชกุมารสักครั้งก็ตาม คานาอิมักฉีกยิ้มยิ่่งฟันเผยรอยตีนกาอยู่เสมอ จนเอโกะอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาทำหน้าแบบนี้มาตลอดตั้งแต่เกิดหรือเปล่า

“กำลังรออยู่เลยคะ เดินทางมาไกล คุณคงเหนื่อยแย่”

“ไม่เลยครับ! แล้วประธานบริษัทผมมาถึงหรือยังครับ”

“มาถึงแล้วค่ะ”

“โอ้! ผมดันมาสายจนได้”

เมื่อฮัตสึเอะย่าเท้าลงบนหิมะ เธอก็ปลื้่นกวาดตาอย่างว่องไวเพื่อสำรวจเอโกะตั้งแต่เส้นผมจดปลายเล็บ ว่องไวเสียจนไม่น่าเชื่อเมื่อพิจารณาจากท่าทีสบายๆ ของเธอ แล้ววินาทีต่อมา เธอก็ฉีกยิ้มแถมบิรพलगกล่าวชื่นชมเฉพาะเดรสของเอโกะเสียยกใหญ่ว่า อื้ย ชุดสวยจริง!

แขกน่าจะมากันครบแล้ว

เมื่อทั้งสองเดินหายเข้าไปในคุกหาสน์ เอโกะก็กลับหลังหันด้วยอาการ
นิ่งเฉย ก่อนมุ่งหน้าไปยังห้องรับแขกด้านใน เสียงเพลงของโคล พอร์เตอร์
ดังโกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ ฝีมือของเธอเปี่ยมด้วยความประหม่าและความมั่นใจใน
ระดับที่พอเหมาะ เหมือนนักแสดงละครเวทีหญิงที่เดินออกจากห้องแต่งตัว
ผ่านด้านข้างเวที เพื่อมุ่งหน้าสู่เวที

ฉากที่ 2 ห้องรับแขกในคุกหาสน์แพนน้ำแข็ง

ในห้องรับแขกมีโคมระย้าหรูหรา แม้ผู้เป็นพ่อจะบอกว่าโคมแบบนี้ไม่เหมาะ
กับบ้าน แต่เอโกะก็ยังตั้งต้นที่จะติดโคม

ตรงมุมทิศตะวันตกของห้องชั้นหนึ่งมีเตาผิง บนพื้นข้าง ๆ มีกิ่งไม้และ
พืนวางซ้อนกันให้เห็นโดยไม่มีอะไรคลุม เหนือเตาผิงเป็นปล่องไฟสีดำ
ราวกับกรวยขนาดใหญ่พิเศษวางคว่ำอยู่ เหนือคอกอิลูมีถ้วยกาแฟโลหะถูกวาง
ลืมหุ่ยไว้บนหนึ่ง ส่วนข้างหน้าเตาผิงคือเก้าอี้โยกตัวโปรดของโคซาบุโร

แขกหรือทุกคนนั่งล้อมรอบโต๊ะยาวใต้โคมระย้าหรูหราซึ่งประกอบ
ขึ้นจากโคมไฟรูปเทียนไข ราวกับปาฝันเล็กที่ลอยอยู่กลางอากาศ เสียงดนตรี
เป็นเมดเลย์เพลงคริสต์มาส

เนื่องจากพื้นห้องรับแขกเอียงจึงต้องตัดขาโต๊ะและเก้าอี้เพื่อปรับ
ความสูงให้อยู่ในระนาบเดียวกัน

ตรงหน้าแขกแต่ละคนมีแก้วไวน์กับเทียนไขวางอยู่ บรรดาแขกต่าง
จ้องมองสิ่งของเหล่านี้พลางรอเจิบ ๆ ให้เอโกะเริ่มพูด ในที่สุดเสียงดนตรี
ก็เบาลง ทุกคนจึงรู้ว่าถึงเวลาราชินีออกโรงแล้ว

“ขอบคุณทุกท่านมากนะคะที่อุตส่าห์เดินทางมาตั้งไกล”

เสียงแหลมสูงของราชินีสาวดังไปทั่วห้อง

“บางท่านอายุน้อยก็จริง แต่บางท่านก็มีอายุแล้ว อาจจะเหนื่อย
ไปบ้าง แต่รับรองว่าคุ้มค่าที่อุตส่าห์เดินทางมาถึงที่นี่แน่นอนค่ะ คินนี่
คือคินคริสต์มาส และคริสต์มาสก็จะขาดหิมะสีขาวไปไม่ได้! อีกทั้งต้อง
เป็นหิมะของจริงที่ไม่ได้ทำจากหุ่นหรือกระดาษด้วย สำหรับเรื่องนั้น จะมี

ที่ไหนเหมาะสมยิ่งกว่าบ้านพักตากอากาศในฮอกไกโดอีก จริงไหมคะ ทุกท่าน และคืนนี้พวกเราได้เตรียมต้นคริสต์มาสสุดพิเศษไว้ต้อนรับทุกท่านแล้วค่ะ!”

ทันทีที่เธอพูดเสียงดังเช่นนั้น แสงไฟจากโคมระยาก็พลันหริ่งลงจนดับไป คางิจิระผู้เป็นบรืวารซึ่งอยู่ที่ไหนสักแห่งในห้องเป็นคนปิดสวิตช์ไฟ แล้วเสียงดนตรีก็เปลี่ยนเป็นการขับร้องประสานเสียงเพลงขอบคุณพระเจ้าที่ฟังดูยิ่งใหญ่

ลำดับขั้นตอนในช่วงนี้ได้ชักซ้อมไว้ล่วงหน้าถึงพันรอบตามคำสั่งของเอโกะ การคาดหวังความสมบูรณ์แบบเช่นนี้ ถึงขั้นที่น่าจะเชื่อให้กองทัพมาศึกษาดูงานได้เลยทีเดียว

“ขอเชิญทุกท่านดูนอกหน้าต่างค่ะ!”

บรรดาแขกเหรื่อต่างอุทานเป็นเสียงเดียวกันด้วยความประทับใจ มีต้นเฟอร์ของแท้ขนาดใหญ่ปลูกอยู่ในสวนด้านหลัง และมีไฟจำนวนนับไม่ถ้วนพันรอบต้น สวิตช์ไฟเพิ่งเปิดเดี๋ยวนี้เอง แสงไฟหลากสีสั่นกะพริบ และหิมะของจริงก็กำลังโปรยปรายทับบนต้นเฟอร์

“เปิดไฟ!”

แล้วสวิตช์ตรงไหนสักแห่งก็ถูกเปิดขึ้นทันทีตามคำสั่ง เหมือนอย่างที่โลกเชื่อฟังเสียงตะโกนของโมเสส เสียงดนตรีกลับมาเป็นเมดเลย์เพลงคริสต์มาสอีกครั้ง

“เดี๋ยวทุกท่านจะมีเวลาได้ชื่นชมต้นคริสต์มาสจนจุใจในภายหลังนะคะ ถ้าทนน่าวไหวละก็ ลองไปยืนใต้ต้นคริสต์มาส จะได้ยินเสียงพ่นน้ำแข็งบนทะเลไอศอตส์เกล็ดสีกันด้วยค่ะ คริสต์มาสขนานแท้แบบนี้ไม่มีทางได้สัมผัสที่โตเกียวแน่นอนค่ะ

“ลำดับถัดไปคงต้องขอให้ผู้ที่กรุณามอบคริสต์มาสแสนวิเศษเช่นนี้แก่พวกเราได้พูดอะไรบ้าง ขอเชิญพ่อผู้เป็นความภาคภูมิใจของฉันท้าว่าอะไรเล็กๆน้อยๆ กับทุกท่านค่ะ!”

ทันทีที่พูดจบ เอโกะก็ปรบมือเสียงดังลั่น จากนั้นแขกเหรื่อก็รีบปรบมือตาม

ฮามาโมโตะ โคซาบุโร ลูกขึ้นยืน ในมือซ้ายยังคงกำไปป์อยู่

“เอโกะ คราวหลังอย่าขึ้นชมพ่อกันนัก ฟังแล้วจกจี้”

แขกเหรื่อพากันหัวเราะ

“เดี๋ยวแขกทุกท่านจะทำตัวไม่ถูกด้วย”

“อู๊ย ไม่จริงสักนิด! ทุกท่านต่างภาคภูมิใจกันทั้งนั้นที่ได้อยู่ใกล้ชิดพอจริงไหมคะทุกท่าน!”

ฝูงแกะตัวน้อยพากันพยักหน้าหนักแน่นเหมือนรู้งาน ผู้ที่ออกแรงมากที่สุดคงเป็นคิคุโอกะ เอากิจ ด้วยเหตุผลสำคัญว่าบริษัทของเขาจะรุ่งเรืองหรือถดถอยก็ขึ้นอยู่กับบริษัทฮามาดีเซลเท่านั้น

“นี่คือครั้งที่สองหรือสามแล้วที่ทุกท่านได้มาเยือนอาคารทหุรรษของตาแก่พิสตารคนนี้ คงจะคุ้นเคยกับพื้นเอียงและไม่สะดุดล้มแล้ว ผมเลยหมดสิทธิ์เห็นคนหกล้มเลย ต้องคิดหาไอเดียสร้างบ้านหลังใหม่แล้วสิ”

แขกเหรื่อหัวเราะจากใจจริง

“แต่ถึงยังไงคืนนี้ก็เป็นคืนคริสต์มาส เป็นวันที่ร้านเหล้าทั่วญี่ปุ่นจะทำเงินได้เป็นกอบเป็นกำ นับว่าทุกท่านฉลาดนะครับที่เลือกมาที่นี่

“จริงสิ เราต้องชนแก้วกันด้วย เดี่ยวไวน์จะหายเย็นเสียก่อน แต่ต่อให้หายเย็นแล้ว ก็ออกไปข้างนอกสักห้านาทีเดี๋ยวก็เย็นอีก งั้นผมขอเป็นผู้นำแล้วกัน เอาละ...”

เมื่อโคซาบุโรจับแก้ว ทุกคนก็รีบเอื้อมมือจับแก้วของตน แล้วพอโคซาบุโรเอ่ยว่า เมอร์รี่คริสต์มาส ชนแก้ว แขกเหรื่อก็พากันเผยความหวังผลประโยชน์ทางธุรกิจด้วยคำพูดว่า จากนั้นก็ต้องขอความกรุณาเช่นเคย

พอชนแก้วเสร็จ โคซาบุโรก็วางแก้วลงแล้วกล่าวว่า

“เอาละ มีบางท่านที่เพิ่งเคยพบกันวันนี้เป็นครั้งแรก บางท่านอายุยังน้อย บางท่านผมขาวแล้วก็จริง แต่ผมควรเป็นผู้แนะนำให้รู้จักดีกว่านะครับ

“อ้อ บ้านหลังนี้มีคนช่วยงานต่างๆ พร้อมกินนอนอยู่ที่นั่นด้วย ให้รู้จักหน้าค่าตาไว้ก่อนก็ดี เอโกะ เราแนะนำให้ทุกท่านรู้จักพวกคุณโคเฮกับคุณชิคาโกะด้วยดีกว่า”

เอโกะพลันชูมือขาขึ้นแล้วพูดเสียงหนักแน่น

“เดี๋ยวหนูแนะนำเอง พ่อไม่ต้องลำบากหรอก

“คุซากะ ช่วยตามคางิวาระ คุณโคเฮ แล้วก็คุณชิกาโกะมาหน่อยสิ!”

เมื่อเหล่าบริวารและพ่อครัวมาทั้งพร้อมหน้า นายหญิงของคฤหาสน์ก็สั่งให้ทุกคนยืนเรียงหน้ากระดานและหันหลังให้ผนัง

“คุณคิคุโอกะกับคุณคานาอิกะเคยมาที่นี่ช่วงฤดูร้อน คงจะจำหน้าคนที่นี้ได้แล้ว แต่คุซากะ โทโง และท่านอื่นๆ คงเพิ่งเคยพบกันครั้งแรกใช่ไหม ฉันขออนุญาตแนะนำที่ละท่านโดยไล่จากที่นั่งผู้อาวุโสจะนะ ทุกท่านกรุณาตั้งใจฟังและจดจำชื่อให้ดี ๆ อย่าจำผิดนะคะ

“เริ่มที่ท่านแรก สุภาพบุรุษรูปร่างดีท่านนี้คือคุณคิคุโอกะ เอากิจิ ประธานบริษัทคิคุโอกะแบริงซึ่งทุกท่านรู้จักดี บางท่านอาจเคยเห็นคุณคิคุโอกะบนหน้านิตยสารมาแล้ว ควรถือโอกาสนี้ดูตัวจริงให้เต็มตาเลยนะคะ”

ภาพของคิคุโอกะเคยปรากฏใหญ่โตบนหน้านิตยสารรายสัปดาห์สองครั้ง ครั้งหนึ่งคือตอนที่เขาต้องขึ้นโรงขึ้นศาลเพราะปัญหาหนี้วายเรื่องการจ่ายเงินเพื่อยุติความสัมพันธ์กับผู้หญิง ส่วนอีกครั้งคือตอนที่เขาไปยุ่งกับนักแสดงหญิงและถูกเธอปฏิเสธความสัมพันธ์

คิคุโอกะค้อมศีรษะลงเหนือโต๊ะ ก่อนจะหันไปค้อมศีรษะให้โคซาบุโรอีกครั้งหนึ่ง เขามีผมบางตามอายุ

“กล่าวอะไรสักหน่อยสิคะ”

“อ้อ จริงด้วยครับ ขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ

“เอ่อ ถึงผมจะเคยมาบ้านหลังนี้หลายครั้งแล้ว แต่ที่นี้ก็ยังคงยอดเยี่ยมไม่เปลี่ยนนะครับ แถมยังตั้งอยู่ในสถานที่ที่แสนวิเศษด้วย! ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้นั่งดื่มไวน์ข้างคุณฮามาโมโตะในบ้านหลังนี้ครับ”

“ส่วนท่านที่สวมเดรสสวยงามซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ คุณคิคุโอกะคือคุณไอนุระ เลขานุการของคุณคิคุโอกะคะ ไม่ทราบว่าคุณไอนุระมีชื่อจริงว่าอะไรนะคะ”

แน่นอนว่าเอโกะจำได้แม่นยำว่าหญิงคนนี้ชื่อคุมิ และเธอยังเดาด้วยว่านี่ไม่ใช่ชื่อจริง

แต่ฝ่ายตรงข้ามเองก็ไม่เบา หญิงคนนี้ไม่มีที่ทำหวันไหวเลยแม้แต่หน่อย

เธอียดอกพลาংกล่าวว่า ชื่อคุณนี่ ขอบอกเนื้อฝากตัวด้วยนะค่ะ ด้วยเสียงหวานราวกับโรยน้ำตาล

เอโกะตัดสินใจทันทีว่าหญิงคนนี้ต้องผ่านอะไรมามาก เธอต้องเคยทำงานกลางคืน ดูแลแขกผู้ชายตามผับตามบาร์เพื่อหาเลี้ยงชีพแน่นอน

“อ้อ ชื่อเพราะจัง! เหมือนไม่ใช่คนทั่วไปเลย!”

เอโกะรีบไปครุ่นหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อว่า

“อย่างกับชื่อดาราเนอะ”

“ตัวฉันไม่ได้ดูดีเท่าชื่อหรอกค่ะ”

ไอคุระ คุณิ ยังคงใช้น้ำเสียงอ่อนหวานสำหรับพูดกับผู้ชาย

“ฉันตัวเล็กออกอย่างนี้ หากหุ่นดีกว่านี้ก็คงพอหัดเทียมชื่อตัวเองได้ ถ้าฉันตัวสูงเหมือนคุณเอโกะบ้างก็คงดีนะค่ะ”

เอโกะสูง 173 เซนติเมตร ด้วยเหตุนี้เธอจึงสวมได้แต่รองเท้าไม่มีส้นเหมือนรองเท้าสำหรับทำงานใช้แรงงาน เพราะถ้าสวมส้นสูง เธอจะสูงเกิน 180 เซนติเมตร เมื่อได้ยินเช่นนั้นเอโกะจึงพูดไม่ออก

“ส่วนท่านที่อยู่ข้างๆ คือคุณคานากิ มิจิโอะ ประธานบริษัทคิโกะ-แบ็งค์ค่ะ”

เอโกะลืมตัวจนเผลอพูดผิด และแม้จะได้ยินเสียงคิโกะพูดกับลูกน้องว่า เฮ้ย นี่กลายเป็นประธานบริษัทตั้งแต่เมื่อไร เอโกะก็ยังคงไม่รู้ตัวว่าพูดผิดไปอีกลักพักหนึ่ง

คานากิลุกขึ้นยืนและกล่าวชื่นชมสรรเสริญโคซาบุโรด้วยรอยยิ้มเหมือนเช่นเคย และยังไม่ลืมที่จะกล่าวชมประธานบริษัทตนแบบไม่ให้ดูโจ่งแจ้งด้วย เขาพูดสปีชอันยอดเยี่ยมอยู่ครู่หนึ่ง วาฬคิลป์นี่คือสิ่งเดียวที่ช่วยให้เขาได้ดิบได้ดีจนถึงทุกวันนี้

“ส่วนสุภาพสตรีผู้มีน้ำมือนวลที่อยู่ข้างๆ คือคุณฮัตสึเอะ”

พอพูดจบ เอโกะถึงนึกขึ้นได้ว่าตนพลาดอีกแล้ว

“วันนี้ฉันเดินทางมาที่นี่เลยไม่ได้พกกำลัງกายเพื่อรักษาหุ่นนะค่ะ”

ฮัตสึเอะกล่าวเช่นนั้นตามคาด คุณิชำเลื่องมองเธอ เห็นได้ชัดว่าสีหน้าเธอดูพึงพอใจ

“เพราะฉันอ้วนแบบนี้ เลยตั้งใจว่าจะสูดอากาศที่นี้เยอะๆ จะได้ผอม
นะค่ะ”

ดูเหมือนเธอจะคิดมากเรื่องนี้จึงไม่ยอมพูดเรื่องอื่นเลย

แต่เมื่อกลับมาแนะนำแขกผู้ชาย เอโกะก็เริ่มมีสติเหมือนเดิม

“หนุ่มผิวขาวรูปหล่อคนนี่คือคุซากะ นักศึกษาชั้นปีที่ 6 มหาวิทยาลัย
แพทย์จิเก เขาใกล้จะสอบไปประกอบวิชาชีพเวชกรรมแล้วก็จริง แต่ช่วง
ปิดเทอมฤดูหนาว เราขอให้เขามาพักอยู่ที่นี้เพื่อทำงานพาร์ตไทม์ตรวจสุขภาพ
พ่อฉันนะค่ะ”

เอโกะนึกในใจว่า ผู้ชายแนะนำง่ายกว่าตั้งเยอะ

“ที่นี้อหารอร่อย อากาศก็ดี ไม่มีเสียงโทรศัพท์ทรมานหูด้วย ถ้ามีใคร
มาอยู่ในที่แบบนี้แล้วยังลืมน่วยอีก ในฐานะนักศึกษาแพทย์ ผมก็อยาก
เห็นหน้าคนคนนั้นจริงๆ ครับ”

คุซากะกล่าว เป็นที่รู้กันดีว่าฮามาโมโตะ โคซาบุโร เกลียดโทรศัพท์
ในครอบครัวแน่น้ำแข็งแห่งนี้จึงไม่มีโทรศัพท์แม้แต่เครื่องเดียว

“คนข้างๆ คือโทโง มาซากิ เพื่อนของคุซากะ และยังเป็นนักศึกษา
ผู้มีอนาคตสดใสจากมหาวิทยาลัยโตเกียว มหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของ
ประเทศด้วยค่ะ คุณพ่อของเขาคือคุโนโง ชุนซากุ สมาชิกวุฒิสภา
ไม่ทราบว่าคุณจำไหมคะ”

แขกหรือพากันส่งเสียงฮือฮาเบาๆ เป็นเสียงของความประทับใจ
จากใจจริงว่า มี**บ่อเงินบ่อทอง**อยู่ตรงนี้อีกแหล่งหนึ่งหรือไม่

“เปรียบเหมือนม้าสายพันรุ้ตินั้นแหละ...เออละ ขอเชิญคุณมากล่าว
อะไรสักเล็กน้อย”

หนุ่มผิวขาวชื่อโทโงลุกขึ้นยืนพลางทำท่าเหมือนรำคาญแวนกรอบเงิน
นิดๆ ก่อนจะพูดคำว่า

“เป็นเกียรติมากครับที่ได้รับเชิญมาในวันนี้ ตอนผมบอกพ่อ พ่อยัง
ดีใจกับผมเลยครับ”

แล้วเขาก็นั่งลง

“คนข้างๆ เขาคือเด็กหนุ่มผิวเกรียมแดดชนิดๆ แบบคนเล่นสกี

จะเรียกว่าฉันเป็นอาเขาได้ไหมนะ ถ้าพูดให้ถูกคือพี่ชายของพ่อฉันเป็นปู่ของเขานะคะ เขาชื่อโยชิโกะ หน้าตาหล่อเหลาไม่เบาเลยจริงไหมคะ ปีนี้อายุ 19 เรียนอยู่ปี 1 มหาวิทยาลัยเคโอ มาพักอยู่ที่นี้ในช่วงปิดเทอมฤดูหนาวค่ะ”

เด็กหนุ่มผิวเกรียมแบบคนเล่นสกีในเสื้อเวสต์เตอร์สีชาวยืนขึ้น พลังกล่าวด้วยรอยยิ้มเย็นๆ ว่า ฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ แล้วทำท่าจะนั่งลงทันที

“พูดแค่นี้เองเหรอ ไม่ได้นะ โยชิโกะ พูดให้เป็นเรื่องเป็นราวหน่อยสิ”

“ก็ผมไม่มีเรื่องให้พูดนี่”

“ไม่ไหวเลย เกือบตัวจริงๆ เรื่องให้พูดมีตั้งเยอะตั้งแยะ อย่างเช่นชอบทำอะไรเป็นงานอดิเรก ที่มหาวิทยาลัยเป็นยังไงบ้าง ไม่ได้นะ ต้องพูดเดี๋ยวนี้!”

แต่โยชิโกะไม่ทำตามคำสั่ง

“เอาละ ฉันแนะนำแขกทุกท่านครบแล้ว ต่อไปจะขออนุญาตแนะนำเหล่าบรรดาประจำบ้านหลังนี้ให้ทุกท่านรู้จักนะคะ

“เริ่มจากฝั่งโน้น ฮายากาวะ โคเฮ้ เขาทำงานกับเรามาเกือบยี่สิบปี ตั้งแต่สมัยบ้านอยู่ที่อำเภอคามากุระ จังหวัดคานางาวะแล้วค่ะ นอกจากนี้ยังเป็นคนขับรถด้วย

“ผู้หญิงข้างๆ ชื่อชิคาโกะ ทำงานจิปาตะหลายอย่าง ถ้าทุกท่านมีอะไรก็บอกเธอได้นะคะ

“ส่วนคนที่อยู่ใกล้สุดนี้คือพ่อครัวผู้ที่เราภาคภูมิใจ คาจิวาระ ฮารุโอะค่ะ เขายังหนุ่ม อายุแค่เลขสอง แต่ฝีมือดีไม่แพ้ใคร โรงแรมโอฮาระยังไม่อยากเสียเขาไปเลย แต่เราดึงดันซื้อตัวมานะคะ อีกสักครู่ลินของทุกท่านก็จะได้รับรู้ฝีมือของเขาแล้วละค่ะ

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว เชิญทุกคนกลับไปทำงานได้

“แนะนำครบแล้วนะคะ ถ้ากลับลงไปที่ทางใต้ ทุกท่านที่นั่งอยู่รอบโต๊ะตัวนี้ก็ล้วนเป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าอีลิตกันทั้งนั้น คงจะจดจำชื่อและใบหน้าของคนอื่นได้ตืออยู่แล้ว

“อีกสักครู่มือเย็นจะมาเลิร์ฟ ระหว่างรอ ขอเชิญทุกท่านชมต้นคริสต์มาสและพูดคุยกันตามอัธยาศัยนะคะ โยชิโกะ คุซาคะ โทโกะ ฝากจุดเทียนบนโต๊ะหน่อยได้ไหม พอจุดเทียนเสร็จแล้วจะได้หรีไฟในห้องรับแขกเชิญทุกท่านตามสบายค่ะ”

กลุ่มคนมีอายุรีบเข้าไปห้อมล้อมและพูดคุยกับฮามาโมโตะ โคซาบุโร แต่ผู้ที่ส่งเสียงหัวเราะดังลั่นมีเพียงกลุ่มคนจากบริษัทคิกุโอกะแบริงเท่านั้น ส่วนโคซาบุโรก็ได้แต่คาบไปป์ไว้ในปากตลอดเวลา

คุณเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เอโกะพลาดอีกครั้ง เธอลืมกล่าวแนะนำอุเอตะ คนขับรถของคิกุโอกะ ส่วนอีกสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะเขาอยู่หลังคนตัวใหญ่อย่างโทโกะจึงมองไม่ค่อยเห็น แต่เอโกะก็พลันคิดว่า ช่างเถอะถึงอย่างไรเขาก็เป็นแค่คนขับรถ

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ บรรดาแขกหรือผู้เดินทางมาแสนไกลถึงสุดแดนเหนือก็ได้ลิ้มรสไก่ย่างที่ถูกปรุงเป็นอาหารสุดหรูด้วยลิ้นของตน ซึ่งก็ตรงตามที่เอโกะกล่าวไว้ว่าเป็นรสชาติของโรงแรมชั้นแนวหน้าของโตเกียว

เมื่อดื่มชาหลังอาหารเสร็จ คุซาคะ ชุน ก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่หน้าต่างเพียงลำพัง เพื่อชมต้นคริสต์มาสซึ่งยังคงส่องแสงกะพริบอย่างเปล่าเปลี่ยวท่ามกลางหิมะ

หลังจากเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง คุซาคะก็พลันเห็นอะไรผิดสังเกตบนหิมะ

มีท่อนไม้เรียวยาวปักอยู่ใกล้กับประตูกระจกที่เชื่อมระหว่างห้องรับแขกกับสวน ห่างจากชายคาราวสองเมตรเห็นจะได้

คงมีใครสักคนเอาไม้ท่อนนี้มาปักบนหิมะ ส่วนที่โผล่พ้นหิมะขึ้นมาสูงไม่เกินหนึ่งเมตร ดูเหมือนว่าจะเป็นไม้พืชน้ำที่เอาไว้ใช้กับเตาผิงในห้องรับแขก และยังเป็นท่อนที่ตรงเป็นพิเศษด้วย เมื่อตอนกลางวันขณะที่เขากำลังตั้งอกตั้งใจตกแต่งต้นคริสต์มาส ยังไม่มีไม้แบบนี้ปักอยู่เลย

คุซาคะนึกสงสัยจึงใช้มือเช็ดหยดน้ำที่เกาะบนกระจกหน้าต่างและเพ่งมอง เขาจึงเห็นว่าไกลออกไปทางทิศตะวันตก บริเวณมุมฝั่งตะวันตก

ของคดีพยานพยานก็ไม่มีปากไว้อีกท่อนโดยแทบจะกลืนไปกับเงามืด
กลางทึม เนื่องจากไม้ท่อนนี้อยู่ไกลและมีด คุซาคะจึงไม่แน่ใจนัก แต่
ดูเหมือนจะเป็นกิ่งไม้ยาวที่น่าจะเป็นไม้พืนสำหรับใช้กับเตาผิงเหมือนกัน
และยังโผล่พ้นทึมขึ้นมาราวหนึ่งเมตรไม่ต่างกัน

เท่าที่มองเห็นผ่านหน้าต่างห้องรับแขก นอกจากไม้สองท่อนนี้ เขาก็
ไม่เห็นท่อนไม้แบบนี้ที่อื่นเลย

คุซาคะอยากเรียกโทโกมาถามความเห็น แต่โทโกกำลังคุยกับเอโกะอยู่
ส่วนโยชิโกะก็อยู่ในวงสนทนาที่ไม่รู้ว่าเป็นการคุยเล่นหรือคุยเรื่องจริงจังกันแน่
คนในวงนั้นเป็นกลุ่มคนมีอายุ เช่น โคซาบุโร คิกุโอะ และคานาอิ คุซาคะ
ไม่เห็นคางารุกับฮายากาวะ พวกเขาคงอยู่ในครัว

“คนหนุ่มมาฟังคนแก่คุยแบบนี้คงเบื่อแย่ ไหนเล่าเรื่องสนุกๆ ให้ฉัน
บันเทิงใจหน่อยซิ”

จู่ๆ โคซาบุโรก็พูดเสียงดัง คุซาคะจึงเดินกลับไปยังที่นั่งของตนที่
โต๊ะอาหาร โดยไม่ได้คิดเรื่องท่อนไม้ปริศนาบนทึมต่อ

ฮามาโมโตะ โคซาบุโร เอื่อมระอากับการพูดจาแบบขอไปทีของพวกเขาประจบ
สอพลอที่ห้อมล้อมตน จึงอารมณ์ไม่ค่อยดีนัก สาเหตุที่เขามาสืบบ้าน
ประหลาดหลังนี้ในแดนเหนืออันแสนห่างไกลก็เพื่อหลีกเลี่ยงจากเรื่องน่าเบื่อ-
หน่ายเช่นนี้

ทว่าสัตว์ป่าอย่างกลุ่มคนพวกนี้กลับจู่โจมเข้ามาราวกับคลื่นยักษ์ โดยที่
ระยะทางหลายร้อยกิโลเมตรไม่ได้เป็นอุปสรรคแต่อย่างใด แม้พื้นบ้านที่
มาเยือนจะเอียง หรือแม้จะมีของโบราณล้ำค่าอยู่ตรงหน้า พวกเขาก็เอาแต่
ชื่นชมสรรเสริญทั้งที่ยังไม่ได้ตั้งใจดูให้ดี พวกเขาคงจะเฝ้าติดตามโคซาบุโร
ไปเรื่อย ๆ ไม่ยอมเลิกรา トラบใดที่กลืนเงินทองยังไม่หายไปจากกายของ
โคซาบุโร

โคซาบุโรฝากความหวังไว้กับเหล่าคนหนุ่ม

“พวกเธอชอบเรื่องสืบสวนสอบสวนหรือเปล่า”

โคซาบุโรเอ่ยถามเหล่าคนหนุ่ม

“ฉันชอบมากเลยละ ฉันฉันลองตั้งใจหยีให้พวกเธอสักข้อดีไหม พวกเธอทุกคนที่อยู่ที่นี่เป็นคนฉลาดและมีการศึกษากันอยู่แล้วนี่

“อย่างเรื่องต่อไปนี่ เคยได้ยินไหม มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินทางจาก ชายแดนใกล้เมืองทองคำในเม็กซิโกข้ามไปอเมริกาทุกวัน โดยชนกระสอบ หวายไว้บนจักรยาน ข้ามชายแดนจากเม็กซิโกนะ

“เจ้าหน้าที่ศุลกากรสงสัยว่านี่คือการลักลอบขนของเถื่อนจึงเปิด กระสอบดู แต่ในกระสอบก็มีแค่หยาบ คำถามคือเด็กหนุ่มลักลอบขนอะไร ว่าง คุนคิกุโอกะ รู้คำตอบไหมครับ”

“เอ่อ...ผมไม่ทราบเลยครับ”

“ผมก็ไม่ทราบครับ”

คานาอิตอบแบบเดียวกัน ทั้งสองดูเหมือนจะไม่ได้ใช้สมองครุ่นคิด แต่อย่างใด

“โยชิชิโกะล่ะ รู้ไหม”

โยชิชิโกะส่ายหน้าไม่พูดไม่จา

“เธอก็ไม่รู้เหรอ คำถามนี้ไม่ได้ยากสักนิด ของที่เขาลักลอบขนก็คือ จักรยานไงล่ะ”

ผู้ที่ส่งเสียงหัวเราะลั่นดังวะชะฮ่า คือคิกุโอกะ เอากิจิ ส่วนคานาอิกิก็เอ่ยว่า จักรยานหรือครับเนี่ย โอ้ อย่างนั้นเอง

“นี่คือโจทย์ที่เพอร์รี เมสัน ถามเดลลา สตริต เลขาฯของเขา กับ พอล เดรก เพื่อนของเขา โจทย์นี้ดีทีเดียวจริงไหม ถ้าจะลักลอบขนจักรยาน ก็ต้องทำใกล้ๆ เมืองทองนี่แหละดีที่สุด

“เอาอีกสักข้อไหม คราวนี้ฉันไม่เฉลยนะ อิม...เอาโจทย์ไหนดีล่ะ... อิม เอาเป็นเรื่องที่เพื่อนฉันเคยไม่ให้ฟังจริงๆ ก็แล้วกัน ฉันประทับใจเรื่องนี้ นะ จำได้ว่าเมื่อก่อนตอนอบรมพนักงานใหม่ที่บริษัทก็เคยเล่าเรื่องนี้หลายครั้ง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นราวปีโชวะที่ 30¹

“ปัจจุบันรถไฟทั้งของรัฐและเอกชนจะจุดไฟในเตาเล็กๆ บนราง

¹ ค.ศ. 1955

รถไฟเวลาหิมะตก เพื่อป้องกันไม่ให้มีหิมะทับถมหนาบรางรถไฟหรือมีน้ำแข็งเกาะ แต่ในยุคนั้นประเทศญี่ปุ่นยังยากจน ไม่มีรถไฟเข้าไหน มีอุปกรณ์ทำนองนั้น

“ในฤดูหนาวปีหนึ่ง ราว ๆ ปีโชวะที่ 30 โตเกียวมีหิมะตกหนัก หิมะทับถมหนาถึง 50 เซนติเมตรภายในคืนเดียว แน่نونว่าเมื่อถึงรุ่งสาง ทั้งรถไฟรัฐและเอกชนทุกสายทั่วโตเกียวต้องหยุดวิ่ง

“ฉันไม่รู้ว่าเป็นยังไงนะ แต่โตเกียวแทบไม่เคยมีหิมะตก เลยไม่ได้เตรียมรถกวาดหิมะไว้ พวกพนักงานที่มาทำงานทุกคนถูกเกณฑ์ไปช่วยกันกวาดหิมะ แต่ก็ใช้เวลานานมาก ไม่มีทางเสร็จทันชั่วโมงเร่งด่วนที่ผู้คนจะเดินทางไปทำงานในตอนเช้าแน่

“มีเพียงรถไฟสายฮามาคิวซึ่งตอนนั้นเพื่อนของฉันเป็นประธานบริษัทที่สามารถเดินรถไฟทุกขบวนได้ โดยรถไฟเที่ยวแรกล่าช้ากว่ากำหนดแค่นิดเดียว และรถไฟวิ่งในชั่วโมงเร่งด่วนได้โดยไม่มีอุปสรรคใดๆ ให้ทายว่าเขาใช้วิธีไหน

“ถ้าใช้คำตามแบบนวนิยายสืบสวนสอบสวน เพื่อนฉันคนนี้ได้ใช้กลอุบายบางอย่าง แต่ในสมัยนั้นเขายังไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่จะสั่งให้คนจำนวนมากกวาดหิมะบนรางออกได้ตามใจชอบ และไม่ได้มีเครื่องมือ-เครื่องมือพิเศษให้ใช้ แต่ปฏิภาณไหวพริบของเขาทำให้หลังจากนั้นเขากลายเป็นที่รู้จักในบริษัทขึ้นมาทันที”

“โอ้ มีเรื่องแบบนี้ด้วยเหรอครับ น่าอัศจรรย์จริงๆ”

คิคุโอะกะกล่าว

“นี่คือเรื่องจริงเหรอครับเนี่ย ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกิน...”

คานาฮิตอบเออออด้วยท่าทางเหมือนประทับใจเหลือเกิน

“ผมรู้แล้วว่าน่าอัศจรรย์ แต่ผมกำลังถามหาคำตอบ”

“เอ่อ อ้อ จริงด้วยครับ”

“ให้รถไฟเที่ยวแรกวิ่งโดยมีที่กวาดหิมะติดอยู่หน้าขบวนหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีของพรรคนั้น และต่อให้มีก็ใช้ไม่ได้หรอก หิมะหนาเกินไป อีกทั้งทำให้ทำได้จริง รถไฟเจ้าอื่นก็คงทำแบบเดียวกัน เขาไม่ได้ใช้อุปกรณ์

พิเศษอะไร แค่อะไรที่มีมาใช้แก้ขัดเท่านั้นเอง”

“แต่เพื่อนของคุณฮามาโมโตะก็มีแต่คนเก่งๆ ทั้งนั้นเลยนะครับ”

คานาอิกอนนอกเรื่อง โคซาบุโรเลยเลิกสนใจเขา

“ผมรู้แล้วครับ”

คุซากะเป็นคนเอื่อยประโยคนี่ โทโงทำสีหน้าค่อนข้างบรรยายยาก

“ให้รถไฟว่างวิ่งตลอดทั้งคืนมาตั้งแต่คืนก่อนใช้ไหมครับ”

“ฮ่าๆๆ ถูกต้อง พอเพื่อนของฉันเห็นหิมะเริ่มตกและคิดว่าดูท่าจะทับถมหนา เขาก็ให้รถไฟวิ่งทุกสิบนาทีตลอดทั้งคืนโดยที่ไม่มีผู้โดยสาร ดูเหมือนว่าเรื่องแค่นี้ก็นับว่าเป็นการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวมากแล้วในยุคนั้น เพราะทุกที่ย่อมมีหัวหน้าหัวแข็ง แต่เหตุการณ์นี้ก็มีส่วนทำให้เขาได้นั่งเก้าอี้ประธานบริษัทในปัจจุบัน ว่าไงละ อยากได้โจทย์อีกไหม”

โคซาบุโรเอื่อยถาม โทโงพยักหน้าแรงๆ โดยไม่พูดไม่จา เขาหวังจะทำคะแนนดีขึ้นหลังจากถูกแซงไปก่อน

แต่แม้โคซาบุโรจะให้โจทย์ที่เขาชอบอีกสองสามข้อ ผู้ที่ตอบได้หมดทุกข้อก็ยังเป็นคุซากะ ชุน ทุกครั้งที่อีกฝ่ายตอบอย่างคล่องแคล่ว ใบหน้าของโทโงจะเปลี่ยนเป็นสีแดงบ้างสีเขียวบ้างเหมือนต้นคริสต์มาส

ฮามาโมโตะ โคซาบุโร ซ้ำเลื่องมอภพนี้ แล้วก็ได้เข้าใจว่าความซึ้นชอบแปลกๆ ของเขากำลังกลายร่างไปต่อหน้าต่อตา โจทย์ปริศนาที่เขาคิดขึ้นพลันกลายร่างเป็นการแข่งขันตอบคำถามชิงรางวัลเที่ยวรอบโลกไปเสียแล้ว

เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มทั้งสอง หรืออย่างน้อยก็โทโงตั้งใจจะแข่งตอบคำถามเพื่อชิงตัวเอโกะ ถ้าใครได้อันดับหนึ่งก็จะได้ตัวเที่ยวรอบโลกซึ่งมีชื่อว่าอันนิมูน และหลังเที่ยวเสร็จก็ยังได้เงินรางวัลที่มีชื่อว่ามรดกก้อนโต ซึ่งมากพอที่จะใช้ได้ชั่วชีวิต

แน่นอนว่าโคซาบุโรคาดเดาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเรื่องจะต้องเป็นแบบนี้ เขาถึงได้เตรียมอะไรบางอย่างเอาไว้ สิ่งนั้นเปรียบเหมือนตลกร้ายที่เขาเผ่าซัดเกลามาหลายปีและเก็บรักษาไว้อย่างดี

“คุซากะ เธอเก่งไม่เบาเนะ อยากได้โจทย์ยากกว่านี้ไหมละ”

“ถ้าได้ก็ดีครับ”

คุชากะเก็บคะแนนมาเยอะจนตอนนี้เขาไม่กลัวอะไรแล้ว

ทันใดนั้น โคะซานุโรก็เอ่ยถ้อยคำที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้เลย
แม้แต่น้อย จนทุกคนต่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“เอโกะ แก่ตัดสินใจได้แล้วใช่ไหมว่าจะแต่งงานกับใคร”

แน่นอนว่าเอโกะตกตะลึง

“พ่อ ทำไมอยู่ดี ๆ พุดอะไรแบบนี้เสีย!”

“ถ้ายังไม่ได้ตัดสินใจ และคิดว่าว่าจะเลือกชายคนหนึ่งในที่นี้ล่ะก็
สนใจเลือกคนที่ตอบคำถามที่พ่อกำลังจะถามต่อไปนี้ได้ถูกต้องไหมล่ะ”

“พ่อนี่ล่ะก็ ชอบพุดเล่นอยู่เรื่อย!”

“พ่อไม่ได้พุดเล่น บ้านหลังนี้รวมถึงขยะพิลึกพิลั่นที่พ่อสะสมไว้ในห้องหมายเลข 3 อาจดูเหมือนเรื่องล้อเล่น แต่เรื่องนี้คือสิ่งเดียวที่พ่อไม่ได้ล้อเล่น ชายหนุ่มที่อยู่ตรงนี้ต่างก็เพียบพร้อมทั้งถู่ ไม่ว่าแกจะตัดสินใจเลือกใคร พ่อก็ไม่คิดจะคัดค้าน และไม่มีแรงจะคัดค้านด้วย แต่ถ้าแกยังเลือกไม่ได้ก็ไม่ต้องกังวล ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพ่อ พ่อจะเลือกให้เอง เลือกด้วยจิตหยิ่งปรีศนาไงล่ะ พ่ออุตส่าห์คิดโจทย์พิเศษไว้เพื่อการนี้โดยเฉพาะเลยนะ”

แบบนี้แหละดีแล้ว โคะซานุโรคิดในใจ เท่านั้นก็จะได้เห็นความจริงชัดเจนน้ออีกหน่อย

“แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ยุคโบราณ ฉันจะไม่พูดว่าจะยกลูกสาวให้คนที่ใช่ปรีศนานี้ได้ แต่ฉันหมายความว่า หากเป็นคนที่สามารถใช่ปรีศนานี้ได้ ฉันก็ไม่คิดจะคัดค้าน เหลือก็แค่ลูกสาวของฉันจะตัดสินใจยังไงเท่านั้น”

ดวงตาของชายหนุ่มทั้งสองเป็นประกาย พวกเขากำลังเห็นปีกธนบัตรกองโตตั้งอยู่ตรงหน้า แต่ฝ่ายโคะซานุโรเองก็ยิ้มกริ่มในใจเช่นกัน ตลกร้ายนี้ก็ยังมีความหมายแรงกล้าที่สุดเมื่อใช่ปรีศนาได้

“เรื่องคุณเอโกะก็เรื่องหนึ่ง แต่ตอนนี้ผมสนใจปรีศนาที่ว่านี้มากเลยล่ะครับ”

คุชากะกล่าว

“ฉันต้องให้โอกาสโทโกได้กอบกู้ศักดิ์ศรีด้วยนะ นอกจากนี้ อย่างที่เห็นว่าตัวฉันเองก็ผ่านชีวิตมามาก เคยโดนสายลมแรงที่ทำให้ป่าสนไหวมาหลายต่อหลายครั้ง จนกลายเป็นต้นไม้หัวโกร๋นที่ใบร่วงหมดแล้ว ฉันเบื่อเต็มทนกับการวางแผนเอาตัวรอดอันแสนน่าเบื่อหน่ายบนโลกใบนี้ ไอ้พวกป้ายคำ่ว่าชาติตระกูลหรืออะไรทำนองนั้นนะ ฉันสายตายาวจนอ่านไม่ออกแล้วละ สิ่งสำคัญคือภายในต่างหาก แม้คนอื่นจะพูดแบบนั้นกันจนเบื่อ แต่ยิ่งแก่ตัวลง หรือยิ่งอยู่ในสถานะที่สูงขึ้น คนเราก็มักจะเพลอหลงลืมคำที่ใครๆ ก็รู้จัก เพราะฉะนั้นนอกจากโทโกกับคุซากะแล้ว ฉันเลยอยากให้อูเอเดะและคางิวาระได้มีโอกาสไชปริศนาไปด้วย”

“ต่อให้เป็นคนที่ไชปริศนาได้ แต่ถ้าหนูไม่เอา ก็ไม่เอาละ”

“ก็แนสิ ต่อให้พ่อสั่งให้แกล้งงานกับผู้ชายคนนี้ แกก็ไม่มีทางเชื่อฟังโดยไม่เถียงอยู่แล้วนี่”

“ถ้าเป็นเรื่องอื่น หนูก็ยินดีเชื่อฟังอยู่หรอก”

“ไม่จริง แกชอบแบ่งแยกคนด้วยเรื่องชาติตระกูลหรืออะไรทำนองนั้นกว่าพ่อตั้งเยอะ แต่ในแง่นี้พ่อก็เบาใจนะ”

“แล้วถ้าผมไชปริศนาได้ คุณจะยกลูกสาวให้ผมไหมครับ”

คิคุโอกะผู้เป็นประธานบริษัทเอย์ตาม

“ถ้าเจ้าตัวเขายอม ผมก็ไม่ว่าอะไร”

โคซาบุโร่พูดอย่างไม่ลังเลใจ คิคุโอกะหัวเราะลั่น

จากนั้นโคซาบุโร่ก็พูดสิ่งที่ทำให้ทุกคนตกตะลึงอีกครั้ง

“เอาละ งั้นฝากไปตามคางิวาระมาที เดี่ยวฉันจะพาทุกคนขึ้นไปห้องของฉันบนหอคอย”

“ว่าไงนะ!”

เอโกะอุทานด้วยความตกใจ

“ทำไมถึงต้องขึ้นไปบนนั้นด้วยล่ะพ่อ”

“เพราะปริศนานี้อยู่บนหอคอยนะสิ”

โคซาบุโร่กล่าวพลางลุกขึ้นยืน แล้วพลันกล่าวเสริมเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

“นี่คือปริศนาที่พ่ออุตส่าห์เก็บรักษามาตั้งนานนี่”